

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: D. K.

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2018, č. j. MV-79075-8/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti v záhlaví citovanému rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 2. 3. 2015, č. j. OAM-20017-38/DP-2011, jímž ministerstvo vnitra podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – samostatné výdělečné činnosti.

2. Žalovaná se ztotožnila s právním názorem ministerstva vnitra, že důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce byla existence jiné závažné překážky pobytu, která byla spatřována v tom, že žalobce od 1. 4. 2011 nevykonával zaměstnání, tedy neplnil účel svého dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, a to až do 6. 6. 2012, kdy obdržel nové povolení k zaměstnání, následně zaměstnání vykonával v rozporu se zákonem a v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Jak uvedl žalobce u výsledku, nikdy nepodnikal. Je tak zřejmé, že žalobce neplnil ani účel nového povolení k dlouhodobému pobytu (podnikání), o jehož vydání dne 14. 3. 2011 požádal. Správní orgány tak dospěly ke shodnému závěru, že soustavný výkon nelegální práce od 6. 6. 2012 minimálně do dne provedeného výsledku žalobce ze dne 13. 10. 2014 a neplnění účelu ani dosavadního dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání od 1. 4. 2011 do 5. 6. 2012 a ani požadovaného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, tvoří závažnou překážku dalšímu pobytu účastníka řízení na území ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil.
4. Žalobce předně namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované, které je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, jelikož správní orgány své závěry opírají zejména o provedený výsledek žalobce ze dne 13. 10. 2014 zaznamenaný v protokolu č. j. OAM-20017-34/DP-2011, v němž si dle jejich názoru měl žalobce protiřečit, resp. odpovídat zmateně a rozporuplně. Žalobce nicméně uvádí, že je zřejmé, že se neorientuje v záležitostech pracovního poměru a podnikání, na některé otázky nedokázal odpovědět, jelikož si již nic nepamatoval. Nejednoznačné odpovědi ze strany žalobce byly zapříčiněny také stresem, který v něm byl konaným výsledkem vyvolán, vzděláním žalobce a kulturními odlišnostmi. Žalobce má za to, že provedený výsledek, na kterém je posléze zamítavé rozhodnutí správního orgánu především postaveno, není dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí, a to ani ve spojení s provedenými listinnými důkazy, konkrétně sdělením OSSZ Brno-venkov a sdělením příslušného úřadu práce. Odpovědi žalobce na otázky, které mu byly kladeny, nejsou jednoznačné a nelze z nich automaticky usuzovat na to, že žalobce neplnil účel svého pobytu. Správní orgán dokazování nedoplnil ani o výsledek svědků, např. členů družstva Staves, ani o prověrku na místě výkonu práce. Žalobce je přesvědčen, že na základě této důkazní situace nemohl správní orgán dospět ke správnému a zákonnému rozhodnutí a napadené rozhodnutí žalované jej nesprávně potvrdilo. Žalobce se domnívá, že aby mohl správní orgán dospět k závěrům, které předložil ve svém rozhodnutí a se kterými se žalovaná ztotožnila, měl v tomto směru zásadně doplnit dokazování.
5. Žalobce dále zdůrazňuje, že se na území České republiky nachází nepřetržitě od roku 2007. Pokud po dobu 1 roku prokazatelně žalobce neplnil účel pobytu, nejví se tento prohrěšek jako závažná překážka pobytu, když dle názoru žalobce ve většině doby jeho pobytu na území účel pobytu plnil. Rozhodnutí žalované je s ohledem na jeho dopady do soukromého života žalobce dle jeho názoru v rozporu se zásadou proporcionality.

III. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odmítá žalobní námitky ohledně nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které naopak bylo řádně odůvodněno a je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela, nikoliv pouze z výsledku žalobce. Nadto žalovaná poukázala na závěry přijaté v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2018, č. j. 30 A 36/2017-46. Stejně tak žalovaná odmítá námitku žalobce, že se v jeho případě nejednalo o jinou závažnou překážku, neboť neplnil účel pobytu pouze 1 rok. Žalovaná zdůrazňuje, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žalobce od 1. 4. 2011 do 5. 6. 2012 neměl pracovní povolení, a proto nemohl plnit původní účel zaměstnání, a dále také to, že zároveň v této době nevykonával ani účel v té době požadovaného povolení, tj. podnikání, a současně od 6. 6. 2012 minimálně do 13. 10. 2014 vykonával práci v rozporu s povoleným zaměstnáním, když vykonával jiný druh práce a na jiném místě, což dle žalované lze hodnotit jako závažnou překážku.

IV. Ústní jednání konané dne 28. 1. 2020

7. Žalobce, ač řádně předvolán, se ústního jednání bez omluvy nezúčastnil. Zástupce žalované pouze toliko odkázal na argumenty předestřené ve vyjádření k žalobě a setrval na stanovisku, že by žaloba měla být jako nedůvodná zamítnuta.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ministerstva vnitra), včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěry ministerstva vnitra a žalované, na jejichž základě byla zamítnuta jeho žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – samostatné výdělečné činnosti. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaná i ministerstvo vnitra u žalobce za důvod, který je vedl k zamítnutí žádosti, shledaly existenci jiné závažné překážky pobytu ve smyslu § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
10. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 14. 3. 2011 podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - samostatné výdělečné činnosti, jejíž přílohu tvořil mimo jiné výpis z Živnostenského rejstříku, z něhož vyplývá, že s platností od 14. 3. 2011 žalobce disponuje živnostenským oprávněním, a to na dobu určitou do 31. 3. 2011, s předmětem podnikání: *„Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“* a v oboru činnosti: *„Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti. Realitní činnost, správa a údržba nemovitostí.“* Žalobce tuto svou žádost doplnil dne 19. 5. 2014 mimo jiné o vyjádření, v němž doložil potvrzení o členství v družstvu Staves.cz, družstvo, a to od 12. 3. 2007 a informaci, že členství trvá. Ministerstvo vnitra si současně vyžádalo informace a podklady od Okresní správy sociálního zabezpečení Brno-venkov a Úřadu práce České republiky, krajská pobočka v Brně, přičemž od těchto správních orgánů mimo jiné obdržel jednak informaci, že žalobce byl účasten důchodového pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 5. 2011 do 30. 6. 2011 a také dokument ze dne 1. 7. 2011 označený jako *„Oznámení o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti“*, jednak kopie rozhodnutí ohledně žádosti žalobce o povolení k zaměstnání, kdy z těchto dokumentů vyplývá, že žalobce měl

povoleno zaměstnání od 1. 4. 2008 do 31. 3. 2009 v družstvu P.m.p „Staves“, družstvo, které bylo prodlouženo rozhodnutím Úřadu práce Brno – město do 31. 3. 2011. Druh práce byl uveden: *„pomocný dělník v průmyslu“*. Dne 26. 4. 2011 nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 9. 2. 2011 o neudělení povolení k zaměstnání. Následně bylo povoleno zaměstnání s platností od 6. 6. 2012 do 30. 11. 2012, a to u společnosti Staves.cz, družstvo, s místem výkonu práce: P. 45, B. a druhem práce *„svářeč“*. Toto povolení bylo prodloužováno s platností postupně do 31. 5. 2013, 30. 11. 2013, 31. 5. 2014 a naposledy do 31. 5. 2015. Ve všech povoleních je uvedeno místo výkonu práce: P. 45, B. a druh práce: *„svářeč“*. Žalobce na území České republiky pobýval v období od 10. 9. 2007 do 31. 3. 2008 na základě dlouhodobého víza uděleného za účelem zaměstnání, a to na základě povolení k zaměstnání Úřadu práce Brno – město s druhem práce: plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných členem výše uvedeného družstva. Následně v období od 1. 4. 2008 do 31. 3. 2011 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem, kdy po celou dobu žalobce předkládal povolení k zaměstnání u společnosti Staves.cz, družstvo. Ministerstvo vnitra za účelem posouzení plnění účelu pobytu žalobce předvolalo žalobce k výsledku na den 13. 10. 2014 (viz protokol ve správním spisu založen pod č. j. OAM-20017-34/DP-2011), z něhož vyplývá, že (v době konání výsledku) *„pracuje jako svářeč“* a *„pracuje pro Družstvo Staves od roku 2007“*, v jiné společnosti na území České republiky nepracoval, je členem Družstva. Současně ministerstvu vnitra sdělil, že *„ještě nepodnikal“* a na otázku, proč tedy žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, odpověděl: *„Abych vydělal více peněz“*, přičemž uvedl, že začne podnikat, až dostane *„podnikatelské vízum“*. Žalobce dále uvedl, že ještě nemá svářečský průkaz a na otázku, jak může svařovat bez kvalifikace, odpověděl: *„Momentálně dělám jinou práci, když dostanu povolení, tak chci pracovat jako svářeč.“* Na otázku *„Svařoval jste tedy někdy pro firmu Staves?“* žalobce reagoval: *„Nesvařoval jsem, ale chtěl bych pracovat jako svářeč“*, ani nechodí do žádných svářečských kurzů. Žalobce rovněž vypověděl, že pracuje ve skladu v Pohořelicích zhruba 100m od místa svého pobytu asi jeden rok, kde rozmisťuje dovezené krabice s obuví, do práce do skladu chodí každý pracovní den. Neví, komu patří sklad, ani nezná adresu skladu. Na otázku: *„Na území jakých měst v ČR jste pracoval za poslední dva roky?“* žalobce odpověděl: *„Přesně si nevzpomínám.“* Na otázku: *„Na základě čeho pracujete pro Staves, máte nějakou smlouvu?“* žalobce odpověděl: *„Pracuji jako zaměstnanec na základě smlouvy.“* Na otázky ministerstva vnitra: *„Co jste dělal od roku 2007 pro Staves, družstvo?“*; *„Co jste dělal od března 2011 do června 2012?“*; *„Co jste dělal, když jste neměl pracovní povolení a nevykonával jste samostatnou výdělečnou činnost v tomto termínu, tedy od března 2011 do června 2012?“* odpověděl žalobce shodně *„Nevzpomínám si.“*

11. S ohledem na výše rekapitulovaný obsah správního spisu krajský soud neshledal za důvodnou žalobní námitku, že správní orgány své závěry založily na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když vycházely pouze z výsledku žalobce, jak je namítáno v žalobě. Krajský soud se nadto ztotožňuje s odkazem žalované v jejím vyjádření k žalobě na judikaturu správních soudů, z níž vyplývá, že *„správní orgány jsou oprávněny činit si úsudek o tom, jakým způsobem je cizinec v návaznosti na svůj povolený účel pobytu zapojen do výdělečné činnosti, pakliže nepřekračují svoji pravomoc např. ukládáním sankcí, přičemž pro jejich závěry hraje cizincova vlastní výpověď tak důležitou roli, že již z ní samé může správní orgán dovozovat (ne)plnění účelu pobytu, pokud cizinec nevyvine další aktivitu k prokázání plnění účelu svého pobytu s cílem unést břemeno důkazní.“* (vedle citovaného rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 36/2017-46 srov. např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 15. 9. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58). Nadto krajský soud poukazuje na skutečnost, že řízením o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Jak kupříkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, „*sama stěžovatelka při výslechu popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila. Správní orgán prvního stupně pak v rozhodnutí dostatečně podrobně popsal, proč nepředstavuje pracovní činnost stěžovatelky samostatnou výdělečnou činnost.*“

12. Předně v nyní projednávané věci žalobce ve správním řízení nepředložil ani nenavrhл žádné důkazy k prokázání svého tvrzení, pouze toliko v odvolání (obdobně jako v žalobě) obecně namítal, že správní orgán si měl *ex offio* opatřit další podklady nezbytné pro rozhodnutí. Pokud měl za to, že ministerstvo vnitra nedostatečně zjistilo skutkový stav věci, mohl to namítat v odvolání, předložit vlastní skutkovou verzi a k ní navrhnout odpovídající důkazy. To se však nestalo. Nelze pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2; § 52 v návaznosti na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu, ve znění pozdějších předpisů, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). V řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Mimo to správní orgány v dané věci neměly důvod provádět další dokazování (výslechem svědků členů družstva Staves či prověrkou na místě výkonu práce, což žalobce namítal v žalobě), jestliže sám žalobce uvedl, že v družstvu Staves pracuje od roku 2007, resp. že každý den pracuje ve skladu v Pohořelicích (viz výše). Bylo tak primárně věcí žalobce, aby ke své žádosti předložil všechny nezbytné a potřebné podklady, prokazující jeho tvrzení, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, dle něhož „*je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.*“
13. Námitky žalobce, že jím předkládané rozporuplné a nejednoznačné odpovědi při výslechu byly zapříčiněny absencí orientace žalobce v záležitostech pracovního poměru a podnikání, stresem či vzděláním žalobce a kulturními odlišnostmi považuje krajský soud za neopodstatněné a do značné míry za účelové, neboť ministerstvem vnitra pokládané dotazy nelze považovat za takové dotazy, které by vyžadovaly odborné znalosti, vzdělání či znalost místního kulturního prostředí, týkaly se pouze popisu pracovních činností žalobce v relativně krátkém časovém období, s čímž současně ostře kontrastují žalobcem obligátní odpovědi, že si nevzpomíná. Takové výpadky paměti (viz např. neschopnost žalobce na mapě vymezit místo výkonu své práce v Pohořelicích) krajský soud stěží může považovat za důsledek nadměrného stresu, pod nímž se měl žalobce v průběhu výslechu údajně nacházet.

14. Pokud jde o námitku žalobce, v níž zpochybňuje správnost a zákonnost právních závěrů správních orgánů vedoucích k zamítnutí jím podané žádosti, krajský soud se s ní neztotožňuje a naopak se přiklání k závěru správních orgánů, pokud na základě zjištěného skutkového stavu konstatovaly existenci jiné závažné překážky pobytu, která ve smyslu § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců představovala důvod pro zamítnutí jeho žádosti. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „*dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“ Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mimo jiné platí, že „*pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.*“
15. Pojem „jiná závažná překážka“ je neurčitým právním pojmem, který Nejvyšší správní soud charakterizoval v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, s tím, že „*zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Legislativce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. Použití neurčitých pojmů v právních předpisech vychází z požadavku na obecnost právní normy, jejíž obsah má za úkol konkretizovat aplikační praxi, která si vyžaduje pružně reagovat na nastalé situace. Právní normou nelze postihnout celou šíři možných překážek, které mohou v praxi nastat, a nelze proto kasuisticky specifikovat jednotlivé skutkové podstaty. Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je následně podroben soudnímu přezkumu.*“
16. Krajský soud proto zkoumal, zda správní orgány zákonně a v souladu s citovanou judikaturou podřadily skutkové okolnosti nyní projednávané věci žalobce pod pojem závažná překážka pobytu cizince na území České republiky a zda své závěry řádně odůvodnily, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak bylo, neboť závěry správních orgánů považuje za souladné s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V ní totiž Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že „*nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona).*“ (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50; nebo ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43). Pobyt cizince na území ČR je přitom vždy účelově vázaný a účel pobytu musí být reálně naplňován (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Nadto se o jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jedná tehdy, pokud účel pobytu nebyl naplňován po většinu doby, na niž měl cizinec dlouhodobý pobyt naposledy povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35).

17. Jak již bylo výše rekapitulováno, správní orgány existenci jiné závažné překážky spatřovaly konkrétně ve dvou aspektech. Za prvé v tom, že žalobce od 1. 4. 2011 do 5. 6. 2012 neměl pracovní povolení, a proto nemohl plnit původní účel zaměstnání, a zároveň v této době nevykonával ani účel v té době požadovaného povolení, tj. podnikání, neboť jak žalobce sám ve výsledku zdůraznil, nikdy dosud nepodnikal. Krajský soud souhlasí s názorem žalované, že skutečnost, že byl žalobce od 1. 5. 2011 do 30. 6. 2011 registrován jako OSVČ u okresní správy sociálního zabezpečení je irelevantní, jelikož plněním účelu se rozumí faktické vykonávání činnosti. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017-29, *„smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přiblížit k tomu, zda cizinec tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplní účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je potom na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.“* Zároveň je nezbytné, aby deklarovaný účel byl naplňován faktickou činností a nikoliv pouze formálně. Je-li tímto účelem například podnikání, nepostačí samotná skutečnost, že cizinec figuruje v obchodním rejstříku, podnikatelská činnost musí být aspoň převážně vykonávána. Podle krajského soudu je závěr o nutnosti faktického výkonu činnosti (s ohledem na § 46 odst. 1 předvídané uplatnění úpravy v § 37 zákona o pobytu cizinců) aplikovatelný i na nyní posuzovanou věc, když fakticitu výkonu deklarovaného účelu dlouhodobého pobytu Nejvyšší správní soud zdůraznil také v rozsudku ze dne 21. 10. 2015, č. j. 3 Azs 160/2015-40: *„Plnění účelu pobytu nemůže být doloženo pouze tím, že je někdo zapsán (zde jako statutární orgán společnosti) v obchodním rejstříku. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území ČR vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, například dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti zde musí být skutečně vykonávány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50).“* Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69).
18. Druhým aspektem, v němž správní orgány spatřovaly existenci jiné závažné překážky u žalobce, bylo to, že žalobce současně od 6. 6. 2012 minimálně do 13. 10. 2014 vykonával práci v rozporu s povoleným zaměstnáním, když vykonával jiný druh práce a na jiném místě. Žalovaná dle krajského soudu zcela v souladu s § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zkoumala rovněž to, zda žalobce neplnil alespoň původní účel pobytu - účel zaměstnání, přičemž dospěla k závěru, že nikoliv, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce disponoval povolením k zaměstnání s platností od 6. 6. 2012 do 30. 11. 2012, a to u společnosti Staves.cz, družstvo, které bylo prodlužováno s platností postupně do 31. 5. 2013, 30. 11. 2013, 31. 5. 2014 a naposledy do 31. 5. 2015. Ve všech povoleních je totiž uvedeno místo výkonu práce: P. 45, B. a druh práce: *svářeč, nicméně* z výsledku žalobce jednoznačně vyplynulo, že tento druh práce žalobce nikdy nevykonával, svářečskou kvalifikací či absolvovaným kurzem ani nedisponoval, to vše dle svých slov odvíjel až od budoucího vývoje, kdy mu bude uděleno „podnikatelské vízum“. Žalobce přitom výslovně uvedl, že pracuje v Pohořelicích ve skladu, kde rozmisťuje dovezené krabice s obuví, tedy

bez jakýchkoliv pochyb na zcela jiné pracovní pozici, než bylo místo povoleného výkonu práce. Z toho důvodu správní orgány dospěly k závěru, že žalobce od 6. 6. 2012 minimálně do 13. 10. 2014, tj. do dne provedeního výsledku, vykonával nelegální práci dle § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Také místo výkonu je v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání.

19. Krajský soud se tak ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, pokud ve výše uvedených aspektech jednání žalobce spatřovaly existenci jiné závažné překážky coby důvodu, který je vedl k zamítnutí žádosti žalobce ve smyslu § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pod pojem jiná závažná překážka lze podřadit takové jednání žalobce, které vykazuje znaky porušování právních předpisů ČR nebo jejich obcházení, což sice zákon o pobytu cizinců výslovně neuvádí jako zvláštní důvod pro zamítnutí žádosti o příslušné pobytové oprávnění, nicméně v takových případech převažuje zájem státu na dodržování předpisů regulujících pobyt cizinců na území České republiky s tím, že na plnění účelu pobytu je nezbytné nahlížet jako na kategorii objektivní, nezávislou na vůli cizince (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 66/2018-58).
20. K námitce žalobce ohledně neproporcionality rozhodnutí žalované krajský soud konstatuje, že tato námitka byla v žalobě formulována velmi obecně, žalobce v zásadě poukázal pouze na délku pobytu v ČR a na silné ekonomické a sociální vazby, přičemž ani ve správním řízení, ani v žalobě stran této otázky ničeho dalšího nenamítal, což ostatně bylo také důvodem pro zamítnutí jím podaného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 s. ř. s. usnesením krajského soudu ze dne 16. 10. 2018, č. j. 29 A 141/2018-24.

V. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu